మన కథ నిజం కాదా!

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

"**తమ్ముడట తమ్ముడు..** దీని తమ్ముళ్ళెవరో నాకు తెలియదా? ఎదవ్వేషాలు. వావి వరసల్లేని రకం" అన్నాడు సత్యం చీదరింపుగా.

ఆ మాటకి అమ్మాజీ కళ్ళెర్రబడ్డాయి.

దుఃఖంతోనూ, కోపంతోనూ ఆమె నిలువెల్లా వణికిపోయింది.

"ఓరి దుర్మార్గుడా, ఈ మాట కూడా అనేసావా? సుబ్బూ నాకన్నా చాలా చిన్నోడు. నేనే మొదటిసారి అతన్ని 'అన్నా' అని పిలిచాను. తమ్ముళ్ళని నా రెక్కలసాటున పెట్టి పెంచాను. రెక్కలొచ్చాక ఆళ్ళు ఎగిరిపొయ్యారు. బతకడం చేతనయ్యాక నా మంచి చెడ్డలు బూతద్దంలో కనిపించాయి. అదే పోన్లే అనుకుని సరిపెట్టుకున్నాను. ఒక అన్న వుంటే అతని రెక్కలసాటున బతకొచ్చని ఒక బెమ. అందుకే సుబ్బూని అన్నని సేసుకున్నాను. ఇన్నాళ్ళూ నీ వంటికే వచ్చింది పక్షవాతమనుకున్నాను. నీ మనస్సుక్కూడా వచ్చిందని తెలుసుకోలేకపోయాను. ధూ... నీ జన్మ తగలడ" అంటూ వూసింది అమ్మాజీ.

"పద అమ్మాజీ, అతనితో మాటలేంటి? ఒకటి కొడితే చచ్చిపోతాడని వదిలేసాను" అని అమ్మాజీని తీసుకుని బయటకి నడిచాడు సుబ్బూ.

❦❦❦

అమ్మాజీని చూడగానే గబగబా లేచొచ్చింది పాపాయమ్మ.

"నా తల్లే నా తల్లే! వచ్చేసావా?" అంటూ ఏడ్చింది రాగాలు తీసి.

"హార్మోనియం తర్వాత వాయించొచ్చు. ముందు అమ్మాజీకి తాగడానికేవన్నా యిచ్చి కూర్చోపెట్టండి" అంటూ పైకి వెళ్ళిపోయాడు సుబ్బూ.

"అమ్మాజీని తీసుకొచ్చేసాను మహా" అన్నాడు లోపలకెళ్ళి మహాతో.

మహా చదువుతున్న పుస్తకాన్ని పక్కకి పెట్టి "నిజంగానా?" అంది సుబ్బూ భుజాలు పట్టుకుని వూపుతూ.

"అవును క్రింద అమ్మాణమ్మగారి గదిలో వుంది వెళ్ళి చూడు" అన్నాడు సుబ్బూ.

మహా రివ్వున తూనీగలా మెట్లుదిగి ఆ గదిలోకి పరుగు తీసింది. అప్పటికే సరస్వతమ్మగారు తనదగ్గరున్న హార్లిక్సు పాలలో కలిపి తెచ్చి అమ్మాజీ చేత బలవంతంగా తాగిస్తున్నారు.

మహా గబగబా వెళ్ళి అమ్మాజీని కౌగలించుకుంది.

మహాని చూసి అమ్మాజీ ఏడుపు అధికమయ్యింది.

"అమ్మాయిగారు.. మీ మాట యిన్నాను కాదు. ఆళ్ళు సూడండి... నన్నెంతంత మాటలనేసారో" అంటూ వెక్కెక్కి ఏడ్చింది.

"ఎందుకలా ఏడుస్తావు. ఇప్పటికయినా ఆ ఊబిలోంచి బయటపడినందుకు సంతోషించు. అతనికే ప్రేమ, బాధ్యత వుంటే ఇన్ని సంవత్సరాలు నిన్ను ఇదే ఊరిలో గాలికొదిలేసేవాడా? ఇప్పుడన్నా నీ చేత అడ్డమైన సేవ చేయించుకోవడానికి పిలిచారు. ఇక ఇలాంటి భ్రమలు వదిలి వాస్తవంలో జీవించు. ఊరికే అప్రయోజకుల కోసం కన్నీళ్ళు వృధా చేయకు" అంటూ మందలించారు సరస్వతమ్మగారు.

"అవునవును. మేమంతా మొగుడు సచ్చినోడున్నాడనే బతుకుతున్నావా పిచ్చిముండా! దేవుడెంత ఆయుసిచ్చాడో అంతవరకూ బతకాల్సిందే. అటు అమ్మాణమ్మగోరు, ఇటు సరస్తమ్మగోరు, నేనూ లేవేంటే ఎర్రిమొగమా. ఎప్పుడూ సిలకలా నవ్వుతు అందరి సుట్టూ తిరిగేదానివి. ఇకా ఏడుపు మాను" అంది పాపాయమ్మ కోప్పడుతూ.

అమ్మాజీ కళ్ళు తుడుచుకుంది - గుండెలో దుఃఖాన్ని అణచుకుంటూ.

"కొన్నాళ్ళు శుభ్రంగా తిని రెస్టుతీసుకో. ఇక ఆ పాత కథని మరచిపో. అవతల నీకు కొండంత అండ సుబ్బూ, మహా వున్నారు. నిన్నెటికీ వాళ్ళు వదిలేయరు" అంటూ ఊరడించారు అమ్మాణమ్మగారు.

మహా అమ్మాజీ వీపుమీద చేతులుంచి అలానే పక్కన కూర్చుంది చాలాసేపు.

ఆ రోజు...

సెల్ ఫోను రింగవ్వగానే ఆ పేరు చూసి నిలువెల్లా సన్నగా వణికాడు సుబ్బూ. ఒకసారి అతను అలా రిసీవ్ చేసుకోకుండా మౌనంగా వుండిపోయాడు.

ఫోను మళ్ళీ అదేపనిగా రింగవ్వడం మొదలుపెట్టింది. మహా నిద్రలో చిరాగ్గా కదిలింది.

"ఏయ్ సుబ్బూ, సెల్ స్విచ్ఛాఫ్ చెయ్యి. ఊరికే డిస్టర్బెన్స్" అంటూ మంచమ్మీద చిరాగ్గా అటు తిరిగి పడుకుంది.

సుబ్బూ లేచి గోడకి చేరబడి కూర్చుని ఫోను ఆన్ చేసి "సర్, సారీ, నిద్రలో వున్నాను" అన్నాడు పొడిగా.

"ఊ, ఊ.. అదే అనుకున్నాను. మనం అనుకున్న డేట్ ఈ రోజుతో పూర్తవుతుంది. గుర్తుందా?" అన్నాడతను.

సుబ్బు కేలండర్‌లో తను రవుండ్‌గా రెడ్ స్కెచ్ పెన్‌తో మార్కు చేసుకున్న తారీఖువైపు చూశాడు.

"గుర్తుంది సర్" అన్నాడు నీరసంగా.

"రేపు నేను నేషనల్ హైవే మీద వున్న వినాయకుడి గుడి దగ్గర కారులో వచ్చి వెయిట్ చేస్తాను. సరిగ్గా సాయంత్రం ఆరుగంటల ప్రాంతంలో. నువ్వు మహాని తీసుకుని రా! మాట తప్పితే యుద్ధాలవుతాయి" అంటూ అతను స్విచాఫ్ చేసాడు.

సుబ్బూ నీరసంగా అలానే స్థాణువులా గోడకి చేరబడిపోయాడు.

అతని కళ్ళు మొదటిసారి ధారాపాతంగా నీళ్ళు కార్చడం మొదలుపెట్టాయి. వాటిని తుడుచుకోవాలన్న ఇంగితాన్ని కూడా అతను మరచిపోయాడు.

ఎండపొడ మీద పడుతుండగా మహా నిద్రలేచింది. ఆమె సుబ్బూ దుఃఖాన్ని గమనించలేదు.

"సారీ సుబ్బూ. బాగా నిద్రపట్టేసింది" అంటూ గబగబా టాయిలెట్‌లోకి వెళ్ళి మొహం కడుక్కుని కాఫీ కలిపి రెండు కప్పులూ తెచ్చి ఒక కప్పు సుబ్బూకివ్వబోయింది. సుబ్బూ దాన్ని అందుకోలేదు.

అప్పుడు చూసిందతనివైపు.

అతను దుఃఖాన్ని బలవంతంగా నొక్కిపెడుతున్నాడు.

మహా తన కప్పు పక్కకి పెట్టి "ఏంటి, సుబ్బూ ఏవయ్యింది? మీ అమ్మగారూ నాన్నగారూ బాగున్నారా? ఎందుకేడుస్తున్నావు?" అంటూ అతని భుజాలు పట్టుకుని కుదిపేసింది.

సుబ్బూ ఆమెకు కేలండర్ వైపు చూపించాడు.

మహాకి ఏమీ అర్ధంకాలేదు.

"ఏవుందక్కడ?" అంది అయోమయంగా.

"ప్రొద్దుటే మీ డేడీ ఫోను చేసారు. రేపు నేను నిన్ను అప్పచెప్పాల్సిన రోజు" అతి కష్టం మీద అతని నోటినుండి ఆ మాటలు వెలువడ్డాయి.

మహా వెంటనే షాకయింది.

"నేను ...నేను వెళ్ళను" అంటూ గట్టిగా సుబ్బూని కౌగలించుకుంది.

సుబ్బూ కూడా ఆమెని ఆర్తిగా హత్తుకున్నాడు.

"నేను వెళ్ళను సుబ్బూ. నేను నిన్ను వదిలి వుండలేను" అంటూ ఏడ్చింది మహా.

"కాని.. మనం ఆయనకి మాటిచ్చాం" అన్నాడు సుబ్బూ బాధగా.

"నేను మేజర్ని. ఆయన నన్నేం చేయలేరు" అంది మహా ధీమాగా.

"ఇది చట్టానికి సంబంధించిన విషయం కాదు మహా. మనిషి తనిచ్చిన మాట నిలబెట్టుకోవడం ధర్మం."

"నా మనసుకన్నా నీకు నువ్విచ్చిన మాట ముఖ్యమా? అప్పుడు కేవలం రాణీ కౌశిక్‌ల మీద కసితో ఆ టైము చాలనుకున్నాను. కానీ దాన్నిమించిన ఒక బంధం నీతో ముడిపడిపోయిందని తర్వాత తర్వాత తెలుసుకున్నాను. కౌశిక్‌ని ప్రేమించిన మనిషి తిరిగి నన్ను ప్రేమిస్తున్నానంటుందేమిటా అని గేలి చేస్తావని నేనెప్పుడూ నా హృదయాన్ని నీకు విప్పి చెప్పలేకపోయాను సుబ్బూ. రియల్లీ లవ్ యూ సుబ్బూ, అయ్ లవ్ యూ. నువ్వు లేకుండా నేను బ్రతకలేను. స్త్రీ ఏం ఆశిస్తుందో.. ఆ క్వాలిటీస్ అన్నీ నీలో వున్నాయి. నిన్ను వదిలి నేను చచ్చిపోతాను కాని వెళ్ళను" అంది మహా చాలా ఆవేశంగా.

సుబ్బూ అప్పటికి కొంత తేరుకుని మహాకి దూరంగా జరిగి కూర్చున్నాడు.

మహా అతనివైపు అర్ధంకానట్లుగా చూసింది.

"చూడు మహా! నాకేం సంపాదన లేదు. చదువుకూడా మధ్యలో ఆపేసాను. చాలా రోజులుగా ఒక పద్దతి లేకుండా జీవిస్తున్నాను. నా జీవితం గురించి ఇంకా ప్లానింగ్ లేదు. ఇప్పుడు నేను నిన్ను, నీవు నన్ను ప్రేమించుకున్నాం అనుకోవడం సరికాదేమో. నువ్వు మీడాడీ చెప్పినట్లుగా ఆయనతో వెళ్ళు. వెళ్ళగానే వాళ్ళు నీ బావతో కాళ్ళూ చేతులూ కట్టేసి పెళ్ళి చేయరు. మీ డాడీ అంత దుర్మార్గుడనుకోను. ఇక మీ బావకి చెప్పు. నేను నిన్ను ప్రేమించడంలేదు. ఇష్టంలేని అమ్మాయిని చేసుకోవాలనుకోవడం హీరోయిజం కాదని. ఒక రెండేళ్ళు టైము తీసుకో. నీకేం కావాలో నువ్వాలోచించుకో. అప్పటికీ నా మీద ప్రేమ వుంటే కలుద్దాం. లేదంటే ఎప్పుడైనా గుర్తొచ్చినప్పుడు ఈ ఎపిసోడ్‌ని తలచుకుని చిన్నగా నవ్వుకుందాం. సరేనా?" అన్నాడు చిరునవ్వు కొని తెచ్చుకుని.

మహా బేలగా చూసిందతనివైపు.

"దిగులు పడకు. నేను కూడా స్థిరపడాలి. అది ఎలానో నాకే తెలియదు" అన్నాడు సుబ్బూ తిరిగి.

"నీ సామాను సర్దుకో. మనమేం దేశాలు వదిలి వెళ్ళిపోవడంలేదు. నువ్వెప్పుడొచ్చినా ఎలా వచ్చినా స్వాగతించడానికి నేను సిద్ధమే. ఎన్నేళ్ళయినా సరే. నా యింట్లోంచి పంపించి వేసినా నా మనసులోంచి నిన్నెప్పటికీ పంపించను. ప్రామిస్" సుబ్బూ ఆమె చేతిని తీసుకుని అరచేతిలో చెయ్యివేసాడు.

అంటూనే సుబ్బూ ఆమెకు మరో అవకాశం యివ్వనట్లు గుమ్మం దగ్గరకెళ్ళి అమ్మాజీని పిలిచాడు.

అమ్మాజీ రివ్వున వచ్చింది 'అన్నా' అంటూ.

అమ్మాజీ లోపలికి రాగానే తలుపు దగ్గరకేసాడు సుబ్బూ.

అమ్మాజీ ఆశ్చర్యంగా ఆ యిద్దరికేసీ తిప్పి తిప్పి చూసింది.

ఇద్దరూ ఏదో దుఃఖాన్ని అణచుకున్నట్లుగా వున్నారు.

"ఏంటన్నా ఏం జరిగింది? పాపగారలా వున్నారేంటి?" అంది.

"రేపు మహా వెళ్ళిపోతున్నది"

"వెళ్ళిపోతున్నారా? ఎక్కడికి?" తెల్లబోతూ అడిగింది అమ్మాజీ.

"వాళ్ళింటికి. వాళ్ళ డాడీ మహాని తీసుకెళ్ళడానికిచ్చిన గడువు ఈ రోజుతో తీరిపోయింది."

"అయ్యో అదేంటన్నా" అని బావురుమంది అమ్మాజీ.

"ష్! గొడవ చెయ్యకు. ఆ నాడు చేసిన ఒప్పందం అదే. ఇక్కడ అగమ్యంగా ఎన్నాళ్ళుంటుంది. వాళ్ళ మమ్మీ డేడీ ఎంత బాధపడుతుంటారు?"

అప్పటికే అమ్మాజీ కళ్ళు నీళ్ళతో నిండిపోయాయి.

"అమ్మాజీ"

"అన్నా"

"బాధ అందరికి సహజం. మీ ఆయన పిలిచాడని నువ్వెళ్ళలేదూ? అతను నిజంగా ప్రేమగా చూస్తే నువ్వు తిరిగొచ్చేదానివా? ఇదీ అంతే. ఒక సంవత్సరానికే మనం యింత బాధపడితే వాళ్ళవాళ్ళకి ఎంత బాదుంటుంది? అందుకే మనం సంతోషంగా పంపిద్దాం."

అమ్మాజీ బాధని దిగమింగుకుని బేలగా చూసింది మహా వైపు.

మహా తలదించుకుని కూర్చుంది.

"ఇంకో విషయం నీకు చెప్పాలని పిలిచాను. ఈ విషయాన్ని అప్పుడే ఎవరికీ చెప్పకు. ముఖ్యంగా పాపాయమ్మ రాద్ధాంతం చేస్తుంది. అది నాకిష్టంలేదు. అందుకే నీకు చెబుతున్నాను" అన్నాడు సుబ్బూ.

అమ్మాజీ సర్వద్రష్టలా తల వూపింది.

"సరే... నేను బయటకి వెళ్ళొస్తాను. మీ యిద్దరూ మాట్లాడుకోండి" అంటూ సుబ్బూ బయటకి వెళ్ళిపోయాడు.

సుబ్బూ వెళ్ళగానే అమ్మాజీ రివ్వున వెళ్ళి మహాని కౌగలించుకుని నిశ్శబ్దంగా ఏడ్చింది.

మహా మౌనంగా అమ్మాజీ తలనిమురుతూ "నువ్వేం బాధపడకు. నేను నీకు డబ్బు పంపుతుంటాను .తిరిగి నువ్వు వాళ్ళ దగ్గరకి ఎప్పుడూ వెళ్ళకు" అని చెప్పింది నిదానంగా.

"డబ్బుకోసం కాదండి పాపగారూ" అంటూ మళ్ళీ నోరునొక్కుకుని ఏడ్చింది అమ్మాజీ.

మార్గశిర మధ్యమం.

సంధ్యా సమయం

అయిదుగంటలకే చీకట్లు ఒక పక్కనుండి కమ్ముకొస్తున్నాయి. క్రుంగిపోతున్న సూర్యకాంతితో కలిసిన చీకటి ఒక వింత రంగుతో ఆకాశమంతా కమ్ముకుంటున్న ఆ సాయంత్రం ఆ యిద్దరూ పొలాల మధ్యన వున్న సన్నని కాలిబాటపై నడుస్తున్నారు.

అతని చేతిలో సూట్‌కేస్.

ఆ అమ్మాయి చేతిలో గిటార్.

....

....

అక్కడ కాలిబాట రెండుగా చీలింది.

అక్కడ వాళ్ళిద్దరూ విడిపోయారు.

....

ఆ అమ్మాయి కారెక్కి సాగిపోయింది.

తెల్లవారి విషయం తెలిసి ఘొల్లుమంది పాపాయమ్మ.

భజన్‌లాల్ బిల్డింగంతా ఏకం చేసి ఏడ్చింది.

"ఎంతపని చేసావురా సుబ్బూ.. ఒక్క ముక్క మాకు సెప్పకుండా సాగనంపేసావా? అయ్యో బంగారం లాంటి పిల్ల" అంటూ గోల గోల చేసింది.

సుబ్బూ సీరియస్‌గా క్రిందకొచ్చాడు.

"ఏంటి? ఎవరో చచ్చినట్లు గోలగోల చేస్తున్నావ్. వాళ్ళింటికి వెళ్ళిపోయింది. అదేవన్నా ఘోరమా?" అన్నాడు కోపంగా.

అమ్మాజీ భయంగా తలుపు వెనుక నక్కింది.

"అదికాదురా! అసలెందుకొచ్చింది? ఎందుకెల్లిపోయిందిరా నాకేం అర్దంకాటం లేదు" అంది పాపాయమ్మ గొంతు తగ్గించి.

సుబ్బూ ఏం జవాబు చెప్పకుండా పైకెళ్ళిపోయాడు.

ఏది ఏవయినా మంచి అమ్మాయి. మనతో కొన్నాళ్ళు కలిసుంది. అదే మన అదృష్టం అనుకుందాం. ఏడవద్దు పాపాయమ్మగారూ! ఎప్పుడెందుకు కలుస్తామో.. మరెందుకు విడిపోతామో ఆ దైవనికి ఎరుక. చూద్దాం. మన కోరిక తీరి మహా తిరిగి మన దగ్గరకే వస్తుందేమో? ఎవరికి ఎరుక" అంటూ పాపాయమ్మని వూరడించింది సరస్వతమ్మగారు.

అమ్మాణమ్మగారు అవునన్నట్లుగా తలూపి అమ్మాజీని పట్టుకుని మనందరికన్నా యీ పిచ్చి పిల్లకి బాధెక్కువ" అంటూ దగ్గరకి తీసుకుంది.

సుబ్బూ ఆ వెళ్ళడం వెళ్ళడం రెండురోజులు యింటికే రాలేదు.

"సుబ్బూ ఏవయ్యాడు?" అనడిగింది ఉతికిన బట్టలు మడుస్తున్న అమ్మాజీని అమ్మాణమ్మగారు.

"ఏమోనమ్మా? పాపగారు ఎల్లేక అన్న బాగా దిగులడిపోయాడు. పైకలా మాటాడతాడుగానీ లోన మనందరికన్నా కుంగిపోతున్నాడు." అంది అమ్మాజీ బాధగా.

"నిజమే. నేను పైకి అనలేదుగాని అమ్మాజీ. వాళ్ళిద్దరూ పెళ్ళిచేసుకుంటారేమోనని ఆశపడ్డాను" అన్నారావిడ బాధగా.

అమ్మాజీ ఆవిడవైపు ఆశ్చర్యంగా చూసి "మీరూ అనుకున్నారా? నేనూ అదే అనుకున్నా. కానీ ఆళ్ళమధ్య డబ్బు అంతరాలు చాలా ఎక్కువ పెద్దమ్మగారూ. పాపగారు చాలా ఆస్తిమంతులంట" అంది.

అమ్మాణమ్మ విరక్తిగా నవ్వింది.

"ఎన్ని జీవితాలు నాశనమైనా మనలో ఈ అంతరాలు నశించలేదు అమ్మాజీ. అందుకే మన కుటుంబ వ్యవస్థ యిలా కూలిపోతున్నది" అన్నారావిడ విచారంగా.

అప్పుడే మంచం మీద పెట్టిన అమ్మాజీ పర్సు జారిపడి అందులోని పులిగోరు పతకం బయటపడింది.

''అమ్మాజీ, చూడు ఏదో నీ గొలుసు పడింది క్రింద'' అన్నారావిడ.

అమ్మాజీ గబుక్కున ఆ గొలుసు తీసి కళ్ళకద్దుకుని ''అయ్యో యిది అన్నదమ్మా. వెళ్తూ వెళ్తూ పాపగారు యిది అన్నకిచ్చేయమని నా చేతికిచ్చారు, మర్చేపోయాను'' అంది కంగారుగా.

అమ్మాణమ్మగారి దృష్టి దానిమీద పడింది.

''ఆమె ఏదీ... ఒకసారి నన్ను చూడనివ్వు'' అంది.

అమ్మాజీ ఆమె చేతికిచ్చింది.

ఆమె దాన్ని నిశితంగా తడిమి చూడటం, చూస్తుండగానే ఆమె కనుగుడ్లు పెద్దవి కావడం ఆశ్చర్యంగా గమనిస్తోంది అమ్మాజీ.

''ఆ వెంటనే ఇది.. ఇది.. నీకెక్కడిది?'' అంటూ నిలువునా వణికిపోయిందామె.

''చెప్పానుకదమ్మా, సుబ్బాదని'' అంది అమ్మాజీ గాభరాగా.

''సుబ్బాదా! సుబ్బా... అయితే.. సుబ్బా'' అంటూ ఆమె బి.పితో విరుచుకుపడిపోయారు.

అమ్మాజీ గబగబా పులిగోరు గొలుసు పర్సులో పెట్టి అందర్నీ కేకలేసి పిలిచింది.

అందరూ కలిసి అమ్మాణమ్మగారిని హాస్పిటల్లో జాయిన్ చేసారు.

''సుబ్బా ఎక్కడ? సమయానికి లేడు'' అంటూ వాపోయారు సరస్వతమ్మగారు.

''పాపగారెల్లిపోయిన బాదలో ఎక్కడ తిరుగుతున్నాడో? ఫోన్ చేస్తే ఎత్తడంలేదు'' అంది అమ్మాజీ విచారంగా.

ఇరవైనాలుగ్గంటల తర్వాత అమ్మాణమ్మకి స్పృహ వచ్చింది.

ఆమె అమ్మాజీని దగ్గరగా పిలిచి ''సుబ్బా వచ్చాడా?'' అనడిగింది హీన స్వరాన.

''లేదమ్మా. ఫోను కూడా ఆఫ్ చేసి పెట్టాడు'' అంది అమ్మాజీ విచారంగా.

ఆమె నిస్పృహగా కళ్ళుమూసుకుంది.

కాసేపటి తర్వాత ఆమె ఒక నంబరు చెప్పి ''ఈయనకి ఫోన్ చేసి నేను అర్జెంటుగా రమ్మన్నానని చెప్పు'' అంది అమ్మాజీతో.

అమ్మాజీ ఆ నెంబరు తీసుకుని బయట బూత్ కెళ్ళి ఫోను చేసింది.

అతను ఫోనెత్తగానే ''అమ్మాణమ్మగారికి ఆరోగ్యం బాగోలేదు. మిమ్మల్ని అర్జెంటుగా ఒకసారి రమ్మంటున్నారు'' అని చెప్పింది.

''సరే బయల్దేరుతున్నాను'' అన్నాడాయన.

ఆ సంగతే తిరిగి వచ్చి అమ్మాణమ్మగారికి చెప్పింది.

ఒక రెండు గంటల్లోనే వచ్చిన అతన్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది అమ్మాజీ.

''అప్పుడే వచ్చేసారా?'' అని ఆశ్చర్యపోయింది అమ్మాజీ.

''విమానంలో వచ్చాను. ఆవిడెలా వున్నారు?'' అనడిగాడతను.

''ఇప్పుడు ఫర్వాలేదండి. లోపలికి వెళ్ళి చూడండి'' అంది అమ్మాజీ ఆయన్ని గదిలోకి తీసుకెళ్తూ.

అమ్మాజీ ఆ గొలుసొకసారి యిస్తావా?'' అనడిగింది అమ్మాణమ్మగారు అతన్ని చూస్తూనే ఒకరకమైన ఉద్వేగానికి లోనవుతూ.

అతను అర్థంకానట్లుగా చూస్తూ ''ఎన్నేళ్ళకి చూసాను మిమ్మల్ని ఎలా వున్నారు? ఏమయ్యిందసలు?'' అనడిగాడతను అక్కడున్న కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

అమ్మాజీ గొలుసు తెచ్చి ఆమె చేతికిచ్చింది.

"నువ్వు కాసేపు బయటకూర్చో అమ్మాజీ" అని చెప్పింది. అమ్మాజీ తలుపు దగ్గరకేసి బయట కూర్చుంది.

"ఇది.. ఇది.. మన సుబ్బూదేనా?" అనడిగింది పులిగోరు పతకమున్న గొలుసు అతనిచేతికిస్తూ.

ఈసారి ఆశ్చర్యపోవడం అతని వంతయింది.

అతను కళ్ళు పెద్దవి చేసి "అవును. ఇది సుబ్బూదే సుబ్బూది మీకెలా వచ్చింది? సుబ్బూని మీరు చూశారా? సుబ్బూకి మీరెవరో తెలిసిపోయిందా?" అన్నాడతను కంగారుగా.

"అయ్యో సుబ్బూ, నిన్నెదురుగా పెట్టుకుని ఎవరో అనుకున్నానే. తీరా తెలిసాక నువ్వెటు వెళ్ళిపోయావో?" అంటూ ఏడ్చింది అమ్మాణమ్మ.

"ఏంటి సుబ్బూ ఇక్కడున్నాడా? మీకు సుబ్బూ తెలుసా?" అంటూ తెల్లబోయాడతను.

అకస్మాత్తుగా వచ్చిన సుబ్బూని చూసి ముందు తెల్లబోయి ఆ పైన ఆనందపడ్డారు సత్యవతి కాళిదాసులు.

ఓరి, మామీద నీకెంత బెమరా. ఎంటనే వచ్చేసావ్. "నేను చెప్పలేదాండీ, ఈడు మనల్నొదిలుండలేడని" అని సంబరపడిపోయింది సత్యవతి.

సుబ్బూ దేనికీ జవాబు చెప్పలేదు. చిన్నగా నవ్వి ఊరుకున్నాడు.

సత్యవతి అతన్ని తన తండ్రికి పరిచయం చేసింది .అందరూ సుబ్బూని అభిమానంగా చూశారు.

సత్యవతి కొసరి కొసరి వడ్డించింది.

అమ్మాయిని కూడా తీసుకురావాల్సింది అంది సత్యవతి మహాని తలచుకుని.

సుబ్బూ ఏం జవాబు చెప్పలేదు.

తలదించుకుని ఏదో తిన్నాననిపించాడు.

సుబ్బూ బయట వరండాలో కూర్చునుండగా సత్యవతి కాళిదాసుని పిలిచి పిల్లాడేదో దిగులుగా వున్నట్టున్నాడు. కాస్తలా మన పొలాలకేసి తీసుకెల్లండి. పచ్చదనం సూసి కాస్త మనసు చల్లబడతది" అంది రహస్యంగా.

సాయంత్రం టీ తాగాక అలా రారా, ఊరు చూపిస్తా అంటూ నడకసాగించాడు సుబ్బూని తీసుకుని కాళిదాసు.

నిజంగానే పచ్చగా ఏపుగా పెరిగి కోతకొచ్చిన వరిపొలాలు అలల్లా గాలికి కదులుతుంటే పహారా కాస్తున్నట్లుగా గట్లమీద కొబ్బరి చెట్లు నిండుగా కాయలతో వంగి పక్కనే ప్రవహిస్తున్న కాలువలో మొహాలు చూసుకుంటున్నాయి. కొంగల బారులు సరేసరి. కాలువ మీద చేపలకోసం బీటు వేసి తిరుగుతున్నాయి.

ఆ అందాల్ని చూసి సుబ్బూ తాత్కాలికంగా తన బాధ మరచిపోయాడు.

"ఇంత అందం యిక్కడ పెట్టుకుని మీరెలా ఆ రాజమండ్రిలో వున్నారు సర్?" అన్నాడు.

"ఏంటోరా, సొంతంగా ఏదన్నా చెయ్యాలని" అంటూ చెబుతుండగా ఆయనకి తెల్లటి పంచె, తెల్లటి జుబ్బా వేసుకుని అంతకంటే తెల్లని గడ్డంతో ప్రశాంతమైన చిరునవ్వుతో ఒక వ్యక్తి ఎదురొచ్చాడు.

ఆయన్ని చూసి కాళిదాసు వినయంగా నమస్కారం పెట్టాడు.

ఆయన చిరునవ్వుతో సుబ్బూ వైపు చూసి "అబ్బాయెవరూ?" అనడిగాడు.

"మనబ్బాయిలానే. పేరు సుబ్బూ" అన్నాడు కాళిదాసు వినయంగా.

ఆయన సుబ్బూని 'ఆయుష్మానుభవ!' అని దీవించి ముందుకు సాగిపోయాడు.

"ఏంరా ఎదవా? నీ గురించి అడుగుతుంటే నవస్కారవన్నా పెట్టవేంటి?" అన్నాడు కాళిదాసు కోపంగా.

"ఏమో నాకు పెట్టాలనిపించలేదు" అన్నాడు సుబ్బూ చిరాగ్గా.

"ఆయన గురించి నీకు తెల్వదు. చాలా గొప్ప మడిసి" అంటూ ఏదో చెప్పబోతుండగా 'మనం యింటికెళ్దాం" అన్నాడు సుబ్బూ అనాసక్తంగా.

"సరే పద" అన్నాడు కాళిదాసు.

ఇంటికి రాగానే "ఈడేంటే ధర్మారావుగారు కనిపిస్తే దణ్ణం కూడా ఎట్టలేదు" అంటూ సత్యవతికి పితూరిగా చెప్పాడు కాళిదాసు.

"అవును ఆడికేం తెలుసని. దణ్ణాలు పెడతాడు" అంటూ సుబ్బూనే వెనకేసుకొచ్చింది సత్యవతి.

ఆ రాత్రి "వాణ్ణి ఏవీ చెప్పకుండా ఆయన ఆశ్రమానికి తీసుకెళ్ళండి. అప్పుడు వాడికి నచ్చితే దణ్ణవెడతాడు" అంది సత్యవతి కాళిదాసుతో.

కాళిదాసు తలపంకించాడు.

(ముగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments